

Політична освіта в Україні

ПОЛІТИЧНА ЛЕКСИКА

сучасного українського
політика і громадянина

енциклопедичний словник-довідник

Видавництво «Магнолія 2006»

УДК 32(075)
ББК 66.0я2я73
П 20

Відтворення цієї книги або будь-якої її частини заборонено без письмової згоди видавництва.

Рекомендовано

до друку Науково-методичною радою Інституту гуманітарних та соціальних наук Національного університету «Львівська політехніка» (протокол № 9 від 27.05.2017 р.)

Рецензенти:

Борділовська О.А. – доктор політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин і зовнішньої політики Інституту міжнародних відносин Київського національного університету ім. Т. Шевченка;

Луцишин Г. І. – доктор політичних наук, доцент, завідувач кафедри політології та міжнародних відносин Національного університету «Львівська політехніка»;

Науmkіна С. М. – доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політичних наук ДВНЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет ім. К.Д. Ушинського».

Політична лексика сучасного українського політика і громадянина
П 20 : енциклопедичний словник-довідник / Укладач В.М. Піча; наук. ред. Л.Д. Климанської, Я.Б. Турчин, Н.М.Хоми [Колектив авторів: І.В. Алексєєнко, О. І. Романюк, М.В. Школяр та ін.]. – Львів : «Магнолія 2006», 2017. – 438 с.

ISBN 978-617-574-112-2

Даний словник-довідник з політології містить понад 500 термінів, які є найчастіше вживаними в лексиці сучасного політика і громадянина України, відзеркалює новітні явища і процеси практичної політики, значно розширює термінологічний апарат політології, спонукає вчених-політологів до його адекватного визначення.

Для бакалаврів, магістрів, аспірантів, науковців та викладачів ВНЗ, політичних діячів, а також для усіх, хто цікавиться політикою та політичною наукою.

ISBN 978-617-574-112-2

УДК 32(075)
ББК 66.0я2я73

© Авторський колектив, 2017
© Укладач В.М. Піча, 2017
© Наук. ред. Л.Д. Климанська,
Я.Б. Турчин, Н.М. Хома, 2017
© «Магнолія 2006», 2017

Денисюк С. Комунікація політична [Текст] / С. Денисюк // Політична лексика сучасного українського політика і громадянина: енциклопедичний словник-довідник / Укладач В. М. Піча; наук. ред. Л.Д. Климанської, Я. Б. Турчин, Н. М. Хоми [Колектив авторів: І. В. Алексєєнко, О. І. Романюк, М. В. Школяр та інші].— Львів : «Магнолія 2006», 2017.— С. 198.

Комунікація політична (лат. *communicatio* — повідомлення, передача, бесіда, розмова) — форма взаємодії у сфері політ. діяльності, яка встановлена на основі обміну інформацією. Це процес, що охоплює політ. сферу життя людини, посередництвом якого відбувається спілкування між органами влади, політ. партіями, громадськими організаціями і рухами, посадовими особами, виборцями, населенням. Її обов'язковими складниками є комунікатор, повідомлення, канал, комунікант, реакція і зворотний зв'язок.

Власне процес **К.п.** безперервний, проте його активізація спостерігається у виборчий період, коли застосовуються найрізноманітніші шляхи впливу на електорат з метою завоювання його прихильності. **К.п.** впливає на процес формування громадської думки, сприяє соціалізації громадян, структурує політ. простір. Розвиток **К.п.** сприяє «відкритості» влади, систематичному інформуванню громадян про важливі політ. рішення, реалізації громадянами контролю за діяльністю держ. органів, політ. організацій, посадових осіб тощо. На початку ХХ ст. з'явилась «масова **К.п.**», яка забезпечує трансляцію інформації між політ. та соц. системами.

Виділяють три основні способи **К.п.**: через засоби масової інформації (друковані, електронні); організації (політ. партії або групи тиску); неформальні канали та ін. комунікативні ситуації.

У системі **К.п.** виокремлюють три рівні інформаційних потоків: 1) обслуговування органів влади і управління; 2) утворення інформаційного середовища діяльності партій, профспілок, громадських рухів; 3) звернення до громадської думки, масової свідомості, вплив на політичну поведінку.

Функції **К.п.**: поширення ідейно-політичних цінностей, знань про політику, політ. інформування; інтеграція і регулювання політ. відносин; формування громадської (політ.) думки; поширення політ. культури, її розвиток в індивідуумів; політико-культурний обмін; підготовка громадськості до участі в політиці.

Унаслідок прогресу комунікаційних технологій, **К.п.** веде до демократизації політ. процесів і водночас породжує засоби і механізми обмеження політ. демократії.

С. Денисюк